

תמרורים

מצפים לתינוק. הזמרת-שחקנית **אתי גרוטס**, ובעלה שהוא בעל סוכנות-אמנים **דן שמר**. לזוג תינוק בן שנה.

נולד . בנית-

החולים לילדות ב-כפרי-סבא, בניחוח קיסרי, לאתלטיה הישראלית היחידה שהגיעה לשלם חצי-הגמר האולימפי פי (ב-1972) במיני (כן) **אסתר שח** (מורכב-רומ, ול- בעלה **פטר רומ**, בן כבוד: ירון, ש- שקל בשעת הלידה 3.800 ק"ג.

שהמורוב

נולדה . ל-

אבי אברמוביץ, רב-דיינים בארבע, מיסעדי, שותפו של רפי שאולי בפיאנו-בר ובראגסטור, ולאשתו **מלכה**, בת שנייה: רינה.

נישאו . בתצר האדמו"ר מוויז'ניץ, הרב אליעזר הגר, בחיפה, בנוכחות אלפי מוזמנים, בתו הבכורה של האדמו"ר רחל הגר (19), ונכדו של האדמו"ר מגיקוב **ראובן נפתלי קורניץ** (20) שהוא בנו של סוחר מארצות-הברית.

נישאו . בגרמניה, הזמרת הישראלית **ניצה טובי**, אחותה של הזמרת אסתר טובי, ומעצבי-האופנה הצ'כי **רקה ריינר**

ניצה טובי ורקה שטגמן יחד-דבש בישראל

שטגמן (30). ניצה, שיצאה לפני שלוש שנים לסידרת הופעות בעולם, הכירה את רלף במועדון שלום במינכן. השניים החליטו לחגוג את ירחי-הדבש בישראל.

מונה . לנשיא-כבוד של אוניברסיטת בן-גוריון בנגב, פרופסור **ארנסט רייד ברגמן**, שהוא חתן פרס ישראל במדעי הטבע, י"ר הוועדה לארגון אטומית ומייסדי קריות המחקר הגרעיני בנחלישורק ובדימונה.

מונה . לתפקיד מנכ"ל חברת קו ציי נור-הנפט אילת-אשקלון, במקומו של ישרון שוף שניפטר לפני מספר שבועות. אלוף (מיל.) **אברהם בוצר** שהיה בזמנו מפקד חיל-הים.

התאבד . במעונו הקייצי שעל גדת נהר בצפון קליפורניה, מי שליהן במשך 13 שנים כמנהיג החיוב והמימנט הרפובליקאי בסינטי האמריקאי, **ויליאם נולדה**, שהיה גם המו"ל של העיתון אוקלנד טריביון.

נפטר . בתל-אביב, בגיל 64, פרוי פסור **פריץ דרייפוס**, שהיה מנהל הי מחלקת הפנימית בבית-החולים איכילוב בתל-אביב וראש החוג לרפואה פנימית באוניברסיטת תל-אביב.

נפטר . בגיל 67, מנהל כפרי-הנוער הדתי בכפרי-הסידים, **אברהם אויגן מייכאליס**, שנולד בגרמניה, למד באוניברסיטאות היסטוריה, ספרות גרמנית, ערבית ועברית והשתלם בחינוך. עלה לארץ ב-1935, פעל במסגרת עליית-הנוער הדתי, והיה ב-1936 מיוזמי ומייסדי כפרי-הנוער הדתי.

ביגלמן הואשם כי תחזיק בחגנתו תורה ובהם תמונות עם צילומי גברים ונישים עירומים בשלבים שונים של מגע. בית-משפט השלום זיכה אותו מאשמה תוך טענה שהתמונות הוחזקו אמנם בחינות אך לא הוצגו לציבור. פרקליט מחוז תל-אביב הגיש ערעור על פסק-הדין וביית-המשפט המחוזי, בהרכב של שלושה שופטים, פסק כי עצם החזקת חוברות שיש בהן תמונות "תועבה" מהווה עבירה, אין צורך שמישהו יראה תמונות פורנוגרפיות לאחרים, קבע בית-המשפט, דיסקימת אפשרות כזאת כדי להרשיעו.

"הבנתי שפה לא מסתכלים על תמונות כאלה טוב", אמר יחזקאל סטימצקי, "וש" תמונות כאלה המתפרסמות בעתונים כמו הפנטהאוז והיווה יכולים לגרות את כל האנשים השומרים על המוסר בארץ. אנחנו נו לא רוצים להתקוטט איתם. לא רוצים שיגישו נגדנו משפטים. לכן, במקום שיגישו לנו נזקים גדולים, נתתי הוראה שיגישו נזקים גדולים שאנחנו מוכרים כל תמונה חשש שחרגו את שומרי-המוסר.

"אם זאת בחורה בעירום — זה בסדר. אם זה בחור בעירום — זה גם כן בסדר. אבל אם זה בחור ובחורה יחד בעירום, אפילו שלא רואים שום דבר, זה לא בסדר ואת זה אנחנו גוזרים. אבל יש הוראות לכל הקוסקים להודיע לקונים מראש, ש" עמודים מסוימים בעתון גזורים. אם ירצו יקנו — אם לא, שלא יקנו. מי שרוצה יקבל את כספו בחזרה. מותר לי לעשות בעתונים שלי מה שאני רוצה, וזה עולה לי הרבה כסף והרבה כאב-ראש לחתוך את כל התמונות האסורות האלה."

נזירים ואנשי

מאה-שערים

יכר ביחזקאל סטימצקי, כי למי-רות 75 שנותיו הוא מצר על שאחרי 50 שנות עיסוק במקצוע הוא נאלץ למי-כור ללקוחותיו סחורה מצונזרת ופגומה. אמר סטימצקי, בטון דיבור המאופק והענייני: "אני לא מוכר ספרים רגילים. סיימתי שתי אוניברסיטאות. אני אדם עם השכלה, חזון ומרץ. כל מה שבנתיבי ארץ הזאת עשיתי בעבודה קשה של ימים ולילות. אז אני לא רוצה שיצא לי שם סאילו אני מרמה את הלקוחות שלי. וכבר היו מקרים שאנשים באו בטענות על ש" מכרו להם ז'ורנלים גזורים וחתוכים. אבל מה אני יכול לעשות? אינני רוצה להתנגש לא עם דעת-הקהל ולא עם הי-מישטרה.

"ומעניין", נזכר יחזקאל סטימצקי, "ש" מי שדווקא להוט ביותר אחרי הסחורה הזאת הם דווקא שומרי המוסר, כביכול. לפני המישים שנה הייתי עומד בעצמי מאחורי הדלפק בחנות הספרים שלי בירושלים. אז עוד לא הייתה צנזורה. והקונים הכי טובים של העיתונים מסוג זה היו דווקא אנשי מאה-שערים והגזירים מכל המינזורים שבסביבות ירושלים. הם, שומר רי המוסר והדת, היו הקונים הכי טובים של הסחורה הזאת.

"עכשיו אני כבר לא יושב יותר בחנויות שלי ואינני בא במגע ישיר עם הקונים. אבל לא אתפלא אם יספרו לי שה" קונים הכי טובים עדיין נשארו אותם האנשים, והם ודאי הכי מצטערים על זה שאני נאלץ לגזור את התמונות מתוך הז'ורנלים."

מנקודת מבטו שלו, אין ספק שהצדק הוא עם יחזקאל סטימצקי. העובדה שמאז המלחמה האחרונה עלתה תפוצת ירחוני-העירום הזרים נוכח הביקוש הקיים להם בין החיילים, (הפלייבוי נפוש בארץ בכ" 4000 עותקים והפנטהאוז בכ" 2500 עותקים) והעובדה שלעית הנשיא עצמה הציעה לתביעת מסוג זה לחיילים, אינה צריכה לעניין אותה.

אבל העובדה שהעדר חוקים ותקנות ברורות בתחום זה במדינת-ישראל, מאלץ אנשים פרטיים להפוך את עצמם בעלי כוחם לצנזורים, הוא שעלוריה החייבת לקומם את דעת-הקהל.

לא ייתכן שבמדינת-ישראל, בה הפכה אפילו הצנזורה הקולוניאלית לליברלית ו"מאפשרת הקנת סצינות מיסגל בסרטים, יאלצו אזרחים לקנות עתונים מצונזרים וגזורים, היום מדובר אומנם רק בגזירת תמונות אירוטיות, אך מחר יוכל יבואן עתונים, לפי אותן היגיון לגזור גם מאמר רים פוליטיים או ידיעות, שיש בהן לדעתי הרגיון את השלטונות ולקומם אותם נגדו.

THE MAGAZINE FOR WOMEN
with love from the editors of Penthouse
ON SALE EVERYWHERE

זה מותר

את אשתו הכיר סטימצקי בשעה שבאה לקנות ספרים בחנותו הירושלמית, וגם שתיים משלוש בנותיו, שעבדו כמכרות ספרים בחנויות הספרים שלו. הכירו את בעליהן בעת שהציגו בפניהם ספרים. שלא לחבר כבר על עשרות מעובדות רשת חנויות סטימצקי, שמצאו אף הם בעלים מבין הקונים. "זה עסק שמביא מזל" נר הג סטימצקי לומר. עתה הוא מעביר את ניהול האימפריה הספרותית שלו, לידי בנו יחידו, ערי סטימצקי, קצין מילואים ב"צה"ל הממשיך בדרכי אביו ופועל להרחבת הרשת.

לסטימצקי — שמלבד היותו יבואן ומי פיו ספרים עתונים לועזיים הוא גם מו"ל בזכות עצמו — לא היו מעולם יומרות להיות צנזור או אחראי לשמירת המוסר צנזור ובסקודות עוברים פקידיו על כל כתבי-העת שהוא מייבא. חולשיו על מה את תמונות ה"תועבה", גזורים אותן ומע" לים אותן באש, נעשה חזר בעל-כורחו וכמעט בניגוד לרצונו.

לא להרגיז את שומרי המוסר!

ין לי שום אמיציות להיות צנזור, אמר סטימצקי השבע. "אני בעצמי מסתכל בתמונות האלה שהפקידים שלי גוזרים מהעתונים. הייתי יכול להיות